

ՈՂՋՈՅՆ ՁԵԶ...

Ողջոյն ձեզ լեռանց կարմիր կատարներ,
Որ երեկոյեան լուսով ողողուած
Հալարտ հայեացքով դէս անհուն ելծեր
Նայում էք ազատ վեհութեամբ լեցուած:
Ու ձեր փառահեղ զազալծին հալարտ
Սողում են ամպերն, պայթում է որոտ.
Բայց դուք անսասան, անհոգ եւ հալարտ
Նայում էք վերից շատերին վախկոտ:
Նայում էք դէս ցած, ուր սուր եւ նիզակ
Պատռում, կտրում են սիրտ ու պարանոց,
Իզուր քարոզներ սիրով ներշնչուած,
Իզուր աղերսանք, արցունք ու հոգոց:
Եւ ստրկութեամբ ըլլորը բռնուած՝
Ոմանք սողում են թոյլ եւ անարի,
Ոմանք էլ ոսկու փայլով շլացած
Փառքի ու թագի դարձել են գերի:
Ես էլ թուլացած հոգով ու մտքով
Կասկածի, դաւի ցանցից խոյս տուած
Եկել եմ՝ ձեզ մօտ անհուն կարօտով.
Եկել եմ իսպառ մարդկանցից մերժուած:
Եկել եմ սովորել ձեզնից քաջովծին,
Կամքի, կորովի պողպատէ ուսումն,
Որ հալարտ կրծքով, զգոյշ եւ արթուն
Անցնեմ ուղիներս քաջ ու աննկուն:
Ախ՝ սիրեցի շատ—սիրով երկնատուր,
Սիրոյ բոցերին իմ հոգին կնդրուկ
Տեղը թշնամանքն եղաւ տրիտուր,
Մինն է սա, ասին, կրքերին ստրուկ:

Ու որոնց վրայ մեծ գուրգուրանքով
Սահեցաւ ծեռս, սիրտս քաքախեց,
Ու որոնց համար աղի արցունքով
Հոգիս իւր կոկոն վարդերը կախեց,
Նոքա սեւ, դաժան օձերի նման
Կոկոն վարդերս զրկում թառեցան
Սրտիս խորքերում քացուեց զերեզման
Ողջ նուշ տենչերս յանկարծ թռչնեցան։
Իսկ ես, ես այժմ ատել եմ ուզում
Սիրոյ տեղ միայն սեւ թոյն պատրաստել։
Ուզում եմ մարդկանց թքել ու սրել
Քեզալէս անսասան նայել եմ ուզում։
Նայել, թէ ինչալէս նոքա—Ճիճուններ,
Սողում են ղողում ցեխի, մրի մէջ,
Կրծում են միմեանց ցերեկ ու զիշեր,
Իրար նախատում հալածում անվերջ։
Ողջոյն ձեզ լերանց կարմիր կատարներ,
Ուռուցէք եւ ինձ ձեզալէս անվեհեր
Նայել միշտ հպարտ, նայել դէպի վեր։
Անկախ ու անվախ, ինքս լոկ իմ տէր։

ԱՄՊՐԷ